

Đàn bà...

Phan

Tôi ghé bệnh viện thăm ông bạn già. Ông ấy cứ đuổi tôi về, “Về đi. Gặp nhau ở đây chả có gì vui. Ra quán, mà gặp bạn bè...”

Nói thế, nhưng lòng già tôi thuộc sáu câu. Nằm chèo queo một mình cả ngày mới được vợ con vô thăm một chút buổi chiều; bạn bè thì thưa như tóc hói. Một ngày của người nằm bệnh viện cũng chẳng khác người ở tù với câu nhất nhật tại tù thiên thu tại ngoại. Tôi cũng từng nằm viện mấy ngày sau khi mổ, thời gian thật là khủng khiếp từ sáng sớm tới mặt trời lặn; càng nã nề về đêm..., và không có gì chán hơn là thức ăn ở bệnh viện.

Tôi trò chuyện với ông không ra chuyện gì cả, những chuyện vặt vãnh trong cộng đồng, chuyện bạn bè, chuyện tết vừa qua, vài hồi ức về ẩm thực ở quê cũ... Cuối cùng là tôi ngả lưng lên chiếc giường trống cùng phòng, dặn ông bạn đánh thức tôi đúng giờ để tôi đi làm.

Hình như tôi hỏi ông bạn, “cái lão Việt nam nằm giường này, được về rồi hả?” Rồi tôi dần dần chìm vào giấc ngủ. Tiếng ông bạn già của tôi đều đều như cái máy ru ngủ... “Hắn chết rồi! Thôi cũng mừng cho hắn.”

Giọng già đều đều ru tôi ngủ, “...hắn nhỏ hơn tôi hai tuổi, nhưng đòi hẩm hiu hơn. Qua đây được mười năm thì vợ chồng ly dị. Con cái lớn khôn theo thời

gian, sống riêng cả. Vợ hắn đi bước nữa, hắn cũng có góp gạo thổi cơm chung với người đàn bà khác, nhưng rã sớm...

... Những lúc hắn tỉnh táo, cứ cạy cửa sổ phòng để hút thuốc lá lén, thổi khói ra ngoài vì y tá đâu cho hút thuốc trong bệnh viện. Nhưng y tá rất hay, họ biết mà không nói chứ không phải không biết! Cho đến hôm hắn bị mất gói thuốc lá với cái quẹt, hắn không hỏi nhưng tôi biết hắn tìm. Tôi nói, y tá họ biết anh hút thuốc trong phòng. Nhưng họ đã tế nhị là lấy đi gói thuốc với cái quẹt. Anh đừng tìm nữa...

Hắn nói, tôi tìm bao thuốc lá chẳng còn điều nào, anh ạ! Nhưng định nhìn cái bao thuốc cho đỡ thèm thôi.

Thế mà vài hôm sau, hắn lại có gói thuốc lá với cái quẹt! Chuyện lạ lùng... như người đàn bà mà tôi nghĩ mãi không ra! Tôi thật không hiểu nổi đàn bà khi tóc tôi đã bạc đều, có cháu nội, cháu ngoại, anh ạ! Tôi chả thấy người nhà của hắn đến thăm, bạn bè cũng không có. Nghĩ tới những lúc trò chuyện được với nhau khi cả hai chúng tôi cùng tỉnh táo. Hoàn cảnh của hắn thật tội. Tôi chia cho hắn thức ăn mà vợ con tôi đem cho tôi, chứ ăn thức ăn trong bệnh viện nhạt phèo. Dĩ nhiên là phải nguy trang, giấu trong hộc tủ chút đỉnh thôi. Y tá họ biết đó, nhưng họ làm lơ cho là phước đức lắm rồi! Những người không biết điều, cất giấu cơm với cá kho trong hộc tủ đều bị họ lôi ra bỏ thùng rác, còn làm cho một trận tới nơi...

Nhưng dù tôi có cho thì hắn cũng không ăn được anh ạ! Khô. Đã ung thư cổ họng đến không nuốt nổi thức ăn nhưng cứ thèm thuốc lá.

Thế rồi có một người đàn bà, thỉnh thoảng đứng ngoài cửa phòng nhìn vào giường hắn. Nhưng khi hắn thức giấc thì người ấy lánh mặt, bỏ đi... Tới hôm, hắn thấy tôi vừa thức dậy, hắn bảo tôi, anh ạ. Tôi có món này ngon lắm, chia cho anh một nửa. Hắn có hai cái ly cà phê to go – size nhỏ, nhưng trong ấy là bánh canh cá, tôm khô bự giã giập, bánh canh nhưng nấu với nước dừa... Tôi chưa bao giờ biết món ấy; chưa từng ăn qua!

Tôi hỏi hắn, ở đâu anh có! Anh tin nổi câu trả lời không? Hắn nói, Tôi không biết!

Thế rồi chúng tôi cùng ăn. Tôi ăn thấy ngon vì lạ miệng, tuy tôi không hảo nước cốt dừa, nhưng ở trong bệnh viện thì được ăn bất cứ món gì có thoang thoang mùi nước mắm đều ngon cả. Tôi vét cái ly to go như trẻ con vét ly kem đến chẳng còn gì nhưng cứ vét... Hắn đưa cho tôi ly của hắn, và nói: Anh ăn luôn ly này đi! Tôi chết tới rồi. Mấy hôm nay tôi chỉ thèm bánh canh nước dừa, là món khoái khẩu nhất của tôi từ nhỏ. Trời Phật độ lượng đã xui ai đó tặng tôi đúng món thèm nhất trước lúc lìa đời...

Tôi làm sao mà nuốt nổi nữa anh. Hấn lại nói thêm: Thấy anh ăn ngon miệng quá! Anh ăn luôn đi. Tôi nói thật, tôi nuốt không được nữa. Tôi chỉ ngửi được mùi đã đã thềm...

Hấn trò chuyện với tôi được ngần ấy là đã quá sức, hấn đánh đổ cả ly bánh canh xuống sàn nhà vì cố gắng đưa qua cho tôi. Nhưng hấn đi không nổi. Tôi lau chùi sàn nhà cho nhanh để giấu chứng tích, rồi bấm chuông gọi y tá. Thế là hấn tắt tiếng luôn. Nằm li bì đến hai hôm...

Vẫn có người đàn bà thỉnh thoảng xuất hiện ngoài cửa phòng, nhìn trộm hấn ngủ.

Tôi chẳng làm gì giúp họ được hơn là tôi chịu lạnh hơn một chút, nhưng cứ để cửa phòng nửa đóng nửa mở cho bà ta nhìn trộm. Có khi, y tá họ tự đóng cửa phòng chúng tôi lại vì sợ chúng tôi bị lạnh. Nhưng tôi lại mở hé cửa ra – cho thoáng. Tôi nói với họ vậy!

Rồi tôi cũng không khá gì hơn hấn. Tôi cũng ngủ lúc nào không biết, thức dậy lúc nào không hay... Nhưng hấn nằm li bì hai hôm. Tối tôi đang ngủ còn nghe được mùi khói thuốc lá. Tôi tỉnh dậy lúc nửa đêm. Thấy hấn công khai hút thuốc trong phòng, chẳng còn ngồi dậy nổi để cạy cửa sổ mà thở khói ra ngoài. Tôi biết, hấn hút thêm vài hơi thuốc lá nữa thôi là alarm khói trong phòng sẽ hú lên inh ỏi. Nhưng nhìn một người bệnh đến cỡ nào nhưng thần sắc còn là chưa chết; trong khi thần sắc của hấn bay biến đi đâu cả rồi! Hấn chỉ còn là một người chết, một cái xác còn thở... ra khói thuốc lá.

Hấn gật nhẹ đầu cảm ơn tôi là không chống đối việc hấn hút thuốc trong phòng. Và đúng lúc alarm hú lên – cũng là lúc hấn trút một cơn ho dữ dội, không dứt, máu họng văng tung tóe khắp phòng... Hấn vĩnh viễn ra đi trong khói thuốc mù mịt.

Y tá họ chuyên tôi qua phòng khác để họ dọn dẹp, lau chùi phòng này. Nhưng tôi chịu không nổi ông bạn cùng phòng là một tay Mỹ đen béo phì, và luôn miệng thở than... Tôi xin trở lại phòng này.

Tôi nghĩ mãi không ra việc từ đâu hấn có hai ly bánh canh, và thuốc lá. Nhưng người đàn bà đó trở lại là câu trả lời...

Hôm qua tôi thức giấc giữa trưa, chẳng biết mấy giờ vì chỉ thấy có chút nắng lóe qua màn cửa sổ. Nhìn ra cửa ra vào, người đàn bà thập thò như muốn hỏi thăm... Tôi ngoác bà ấy vào, nên bà rón rén bước vào. Tôi yên lặng nhìn bà ta chăm chú nhìn vô cái giường trống của hấn. Bao nhiêu đau khổ trên đời dồn hết vào ánh mắt người đàn bà tội nghiệp. Tôi đưa cho bà ta miếng giấy để chặm nước mắt. Bà như người không hồn nên cũng chẳng cảm ơn, không cảm nỗi tờ giấy để chặm nước mắt, tờ giấy như cánh diều đứt dây từ tay bà – thả xuống đất một màu tang...

Rồi tôi cũng không biết sao tôi nói vì bà có hỏi gì tôi đâu! Hay chỉ vì miếng khăn tang nhỏ trên ve áo của bà mà tôi nói ra những điều chính tôi cũng không hiểu nổi, Anh ấy đi mấy hôm rồi. Giữa đêm. Sau khi hút điếu thuốc lá cuối đời.

Lúc bấy giờ bà ấy mới hoàn hồn – sau nhiều phút chết lặng! Bà nói với tôi: Cảm ơn anh cho biết!

Tôi cho bà mượn bờ vai để khóc. Nhưng bà khóc thật tình quá nên tôi ngã. Bà đỡ tôi lên giường, ngồi đợi tôi tỉnh táo lại để xin lỗi, và cảm ơn. Tôi lại nhiều chuyện như tôi chưa bao giờ, tôi hỏi: Bà là gì của anh ấy?

Người đàn bà nhìn tôi thật lâu trong im lặng, rồi cáo từ chứ không nói lời nào... Tôi mệt lả đi, thêm thiếp... Và bà ta trở lại hỏi nào không hay! Bà đợi tôi chỉ để hỏi chính xác ngày giờ anh ấy qua đời. Nhưng tôi làm sao biết được. Tôi chỉ biết khoảng nửa đêm. Tôi bảo bà đi hỏi y tá trực...

Tôi thật sự không hiểu miếng khăn tang trên ve áo... là sao? Sao người này chịu tang mà lại không biết người thân của mình ra đi hỏi nào...

Có lẽ bà ta hiểu được tò mò, thắc mắc của tôi nên tự bà nói ra cho tôi nghe. Chuyện là thế này anh ạ! Bà là vợ cũ của anh ta. Hai người chia tay mười mấy năm rồi. Hai đứa con theo mẹ, sống cùng với con mới của chồng mới. Hai đứa con riêng của hai người chỉ giữ liên lạc với mẹ khi đã trưởng thành, ra sống riêng. Hoàn toàn không liên lạc với cha từ khi cha mẹ ly dị.

Bà cũng nghèo khổ chứ chẳng khá giả gì. Người chồng sau cũng bệnh hoạn nên mới vô đây. Bà đi thăm chồng mỗi ngày để tiếp tế thức ăn chứ người lớn tuổi lại bệnh hoạn thì làm sao nuốt nổi thức ăn trong bệnh viện của Mỹ.

Không ngờ gặp lại chồng cũ trong hoàn cảnh thế lương. Bà gọi cho hai con biết, thì tụi nó không quan tâm. Với nhiều lý do để chẳng đứa nào đoán hoài gì tới cha ruột.

Bà bước qua được lời thề, không bao giờ nhìn mặt chồng cũ sau khi ly dị. Nhưng cũng chẳng giúp gì được cho anh ta khi chồng bà cũng gần đất xa trời như anh ta.

Thế là tôi hiểu ra được mảnh tang be bé trên ve áo của bà là để tang người chồng sau – cũng vừa qua đời; tôi hiểu ra được mấy hôm nay bà không thập thò ngoài cửa để nhìn mặt chồng cũ vì phải về nhà để lo tang ma cho người chồng sau. Tôi hiểu ra được hai ly bánh canh nước dứa, gói thuốc lá với cái quẹt từ đâu mà người bạn chung phòng với tôi có được! Nhưng tôi không hiểu được lòng đàn bà cay nghiệt tới đâu; độ lượng tới đâu. Tôi chỉ biết là họ khổ như đàn bà, khổ tới tận cùng lòng người...

Ông bạn tôi cứ từ chối sự thăm viếng của bạn bè vì sợ mất thời gian của thân hữu. Nhưng được ai đến thăm thì ông như được sống trong thời gian thăm viếng ấy với những trò chuyện. Cáo từ ông để tôi đi làm cũng không phải là

một câu nói bình thường như, “thôi anh nghỉ khỏe. Tôi đi làm” mà là tôi đắp lại cái chăn cho ông cho tử tế để giữ ấm vì ông đã ngủ rất tự nhiên ngay lúc kể chuyện cho tôi nghe...

Hình như người đàn bà vẫn còn thập thò ngoài cửa. Nhưng tôi bước ra khỏi phòng, chỉ có cái hành lang trống, dài suốt...

Phan